

Per què l'Església catalana va apostar per la romanitat?

Dij, 9/06/2016 per Catalunya Religió

[El Pont del Diable](#)

Albert Manent, periodista, historiador, assagista, biògraf, va treballar incansablement a favor de la preservació del perfil propi de l'Església catalana. Va dirigir, entre moltes altres iniciatives vinculades a l'Església, l'exposició [Germinabit. L'expressió religiosa en llengua catalana al segle XX](#), celebrada al Vaticà, i el [Diccionari d'Història Eclesiàstica](#). Mort ara fa una mica més de [dos anys](#), els seus treballs ens continuen projectant llum. Ara s'acaben de publicar sis de les vuit obres inèdites en forma de llibres, a partir dels materials que va deixar escrits. Un d'aquests llibres, *Història, Literatura i Església a la Catalunya contemporània* dedica un capítol sencer a l'àmbit eclesial. En l'acte de presentació, l'historiador **Lluís Duran** va definir aquesta obra com una "radiografia de l'Església catalana preparada els darrers anys de la seva vida".

En aquest capítol, el primer dels articles es titula "Notes sobre un segle de romanitat de l'Església catalana". El mestre Manent, [Premi d'Honor de les Lletres Catalanes](#), ens descobreix un munt de dades que demostren que des del segle XI Catalunya va adreçar-se cap a Roma per obtenir una mena de protecció moral. I, en paraules de l'historiador Vicens Vives, "Així fou que la Santa Seu a finals del segle XI reconegué la independència eclesiàstica de Catalunya, que era tant com afirmar-me la política". El capítol també s'endinsa en altres aspectes de la "romanitat a Catalunya que s'ha perpetuat fins als nostres dies".

Albert Manent exposa amb tot tipus de detalls històrics que semblen irreal, però no ho són, els conflictes entre les dues tradicions –la tarraconense i la toledana– per la pronúncia romana del llatí i per l'ús de les casulles gòtiques. Però, malgrat la repressió i els greus incidents que es van produir "pel fet diferencial eclesiàstic català", segons Manent, després de la Guerra Civil "la romanitat es mantenia a Catalunya com una constant eclesial, mentre que l'espanyolisme eclesiàstic oficial era anticatalà i antiromà".